

ANASZTÁZIA NŐVÉR

ANYASÁG – SZERZETESSÉG

A szerzetesi élet kezdetekor a lelkes jelölt többek között lemond a családi kötelekekről. Hamarosan azonban meglátja az Úr szavainak beteljesedését, aki azokat nevezték anyjának és testvéreinek, akik Isten igéjét hallgatják és megtartják (Lk 8,21). Nemcsak azért, mert a szerzetesi közösségben sokszorozódva megtalálja a testvéri, gyermeki köteleket, de a szentek karához is kicsit közelebb kerül, szorosabb barátságok alakulnak ki. Mindenekelőtt azonban az Atya ölelő karjai is érezhetőbbek azoknak, akik nem e világban töltekeznek a vigasztaló érintéssel. Az Istenszülő anyai közelségét pedig jobban észreveszik a hétköznapokban azok, akik emberi kapcsolatainkban is a visszafogottságra törekcsenek.

Liturgikus naptárunkban a nagyobb ünnepek másnapján meg szoktunk emlékezni az adott ünnep egyéb szereplőiről is, így karácsony másnapján Szűz Mária istenanyaságát ünnepljük. A szerzetes előtt a Szent Szűz mint tökéletes példakép jelenik meg, akinek anyasága nem természetes, hanem természetfeletti módon teljesedett ki.

Megtérésünkben, amikor már eltökélt szándékkal keressük az egyházban a hivatásunkat, hasonlítunk ahhoz a názáreti Máriához, aki Isten jelenlétében élve egyszerű hétköznapjait, egy váratlan pillanatban angyali szót hallott. Sokan vannak, akik hasonlóképp, egy konkrét élethelyzetben ismerték fel, hogy milyen cél felé kell tovább indulniuk. Akik a családalapításra kapnak hivatást, azok lehet, hogy egy bontakozó szerelmi kapcsolatban látnak jelet, hogy házasságban kell törekedniük a megszentelődésre. De vannak, akik egy rejtett útra kapnak elhívást, valami belső bizonyosságot érezve. Sokban hasonlít ez az állapot a várandós Máriához, aki még jegyesével, Józseffel sem tudja, hogyan ossza meg, mi történik vele. Ugyanígy a világban élő testvérekkel is nehéz eleinte megértetni, hogy miért kell egy nem szokványos útra lépni. A szerzetesi meghívás mindenki életében nagy titok, ami csak lassan bontakozik ki.

A szerzetes első évei boldog várakozásban telnek. Ugyanakkor a felelősségteljes hozzáállás és az áldozatkészség növekedésének az ideje is ez. Ahhoz, hogy Krisztust világra hozzuk, sok szenvedésen és megpróbáltatáson kell átmenni. De ahogy az anyaság megsokszorozza az erőt ahhoz, hogy gyermekét védelmezze és felnevelje az asszony, úgy a szerzetesi élet nehézségein is átsegít egy titokzatos erő. Az Istenszülő ugyanis részesíti természetfeletti anyaságában azokat, akik buzgón kérik őt, hogy tegye őket hozzá hasonlóvá, engedje, hogy az ő útján járjanak. Így teljesül Izajás jóvendölése: „Ujjongj, ó meddő asszony, ki nem szülsz, énekelve ujjongj és kiáltj, ki nem vajúdtál, mert több gyermeke van az elhagyottnak, mint annak, akinek férje van!” (Iz 54,1)

Az, aki hosszú éveken át az Istenszülő anyai gondoskodásában bízva felismeri a különböző élethelyzetekben Mária pártfogását, előbb-utóbb magáévá teszi azt a gyengéd, figyelmes és alázatos magatartást, ahogyan ő segít bennünket. Ez teheti alkalmassá akár a férjzett asszonyt, akár a szerzetesnőt a lelki anyaságra. A lelki anyaság olyan kapcsolat, amit a Lélek hat át. Segédkezni egy ember útkeresésében, felismerni és felismertetni a Lélek vezetését az egyes élethelyzetekben, nagyon mély és bensőséges kapcsolatot feltételez, ami alkalmas színtere az anyaság kiteljesedésének. A szerzetesi közösségben a Lélek megnyitja valakinek ezt az utat, képessé teheti őt arra, hogy a hozzá forduló nővéreknek segítséget nyújtson ahhoz, hogy megszülessen a lényük legmélyén mindig jelen lévő Krisztus, hogy ez a krisztusi élet kibontakozzon bennük.

Nem mindnyájan kapnak erre meghívást a szerzetes nővérek, nem részesedik ilyen jellegű feladatokban mindenki. Ugyanakkor a szerzetesi közösségben, ami igen szoros és zárt életközösség, helyzet mindig adódik, hogy ezt az anyai ösztönt, a másiktól való gondoskodás öröme megélik. Mindig van egy elesettebb, aki testi vagy lelki gyengesége folytán nagyobb gondoskodásra szorul, vagy akin csak nagyon leleményes módon lehet segíteni. De az egyszerű házimunka végzése közben is előtűnik állhat Mária, amint vezette a háztartást, csendben és alázatosan végezve a teendőket, így szolgálva a mindennapokban a rábízottakat.

Végezetül pedig meg kell említenünk a kereszt alatt álló Szűzet, aki anyai fájdalomában zokogva nézi Szent Fia szenvedését. Liturgikus himnuszaink, az ünnepkörön kívüli szerdai és a pénteki istenszülői énekek, amelyeket fájdalmas istenszülői énekeknek (sztavrotheotokion) is nevezünk, rendszeresen felelevenítik előttünk ezt a képet. Az elengedést is meg kell tanulni a szerzeteseknek Máriától, aki ezt nem elfojtva, de nem is kétségbeesetten élte meg, hanem szentül viselte el, ahogy átjárta szívét a Simeon által megjövendölt tör. Nem törte meg őt a háromnapos csend, hanem hite által ő is felismerte Jézus föltámadását.

Adj a Isten, hogy mi is, a mindenkorszűz Istenszülő példáját követve tudjunk újra és újra erőt meríteni a kezdetek kegyelmeiből, hogy hitünk tűzpróbájában mi is állva tudjunk maradni a kereszt alatt, és így méltóan találtassunk elérni a Szent Feltámadást!